

Εμείς Τον προδώσαμε, αλλά Εκείνος δεν μας απαρνήθηκε (1ο Μέρος)

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

Μολονότι τον προδώσαμε, δεν μας απαρνήθηκε, δεν μας ξέχασε, δεν μας άφησε αβοήθητους!

Τί ακριβώς πάθαμε μετά το προπατορικό αμάρτημα; Ποιό είναι, δηλαδή, το αποτέλεσμα της παρακοής των προπατόρων μας; Η φύση μας δεν άλλαξε. Τα μέρη και οι δυνάμεις της έμειναν όπως ήταν και πριν από την παράβαση, με τους ίδιους νόμους και τις ίδιες ανάγκες. Η προαίρεση μας, ωστόσο, η αυτοσυνειδησία μας, δεν ακολούθησε ελεύθερα την ίδια κατεύθυνση. Τα πάθη ανέτρεψαν την αρχική τάξη και την ομαλή αλληλεξάρτηση των μερών και των δυνάμεων της φύσεως μας, διατάραξαν την όλη ζωή και δραστηριότητα του ανθρώπου και γέννησαν μια ειδική κατηγορία επιβλαβών δυνάμεων. Τα πάθη, όπως έχω ξαναπεί, δεν είναι φυσικά. Έχουν, ωστόσο, τη δύναμη να ελέγχουν και να ρυθμίζουν όλες τις δυνάμεις μας όπως θέλουν. Αυτό, λοιπόν, έγινε.

Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο για να είναι ευτυχισμένος κοντά του, μόνο κοντά του, έχοντας ζωντανή σχέση και επικοινωνία μαζί Του. Γι' αυτό και «φύσηξε στο πρόσωπο του πνοή ζωής» (Γεν. 2:7), του έδωσε δηλαδή το πνεύμα. Τα κύρια χαρακτηριστικά του πνεύματος είναι η αυτοσυνειδησία και η ελευθερία, ενώ οι κύριες εκδηλώσεις του είναι, πρώτον, η ομολογία του Θεού ως Δημιουργού, προνοητή και μισθαποδότη και, δεύτερον, ένα αίσθημα ολοκληρωτικής εξαρτήσεως από εκείνον. Το αίσθημα αυτό εκδηλώνεται με την αγαπητική πρόσβλεψη του Θεού, με τη σταθερή προσήλωση στο Θεό, με τον ευλαβικό φόβο του Θεού, με την εκτέλεση του θελήματος του Θεού, σύμφωνα με τα κελεύσματα της συνειδήσεως, και με την απάρνηση όλων των επίγειων για χάρη του Θεού.

Αυτοσυνειδησία και ελευθερία δόθηκαν με το πνεύμα στον άνθρωπο όχι για να ξιπαστεί και να ενεργεί αυθαίρετα, αλλά για να διαπιστώσει και να παραδεχτεί πως ό,τι έχει προέρχεται από το Θεό, κι έτσι, ζώντας σύμφωνα με τη φυσική τάξη που καθόρισε Εκείνος, να κατευθύνεται συνειδητά και ελεύθερα προς τον τελικό του σκοπό, την αιώνια ζωή μετά τον σωματικό θάνατο. Όταν το κάνει αυτό, μένει ενωμένος με το Θεό και Εκείνος μ' αυτόν. Και όταν ο Θεός μένει ενωμένος μ' έναν άνθρωπο, δίνει στο πνεύμα του τη δύναμη να ελέγχει και να κατευθύνει το σώμα και τη ψυχή, καθώς και τα εξωτερικά πράγματα. Αυτή ήταν η αρχική κατάσταση του ανθρώπου.

Το επιβεβαίωσε ο Κύριος με τον θείο λόγο του, προστάζοντας τους πρωτόπλαστους να γνωρίζουν ως Θεό εκείνον μόνο, να υπηρετούν εκείνον μόνο,

να βαδίζουν σύμφωνα με το θέλημα εκείνου μόνο. Και για να μη βρεθούν σε αμηχανία ως προς τον τρόπο εκπληρώσεως του θείου θελήματος, τους έδωσε μια ασήμαντη εντολή: Να μη φάνε τον καρπό ενός δέντρου, του δέντρου της γνώσεως του καλού και του κακού, όπως το ονόμασε. Έτσι, λοιπόν, οι προπάτορές μας άρχισαν να ζουν ευφρόσυνα μέσα στον παράδεισο.

Ένα πνεύμα, όμως, που είχε πέσει πρωτύτερα από υπερηφάνεια, τους φθόνησε για τη μακαριότητά τους και τους έβγαλε από το δρόμο του Θεού, παρακινώντας τους να παραβούν την ασήμαντη εντολή που τους είχε δοθεί. Τους εξαπάτησε, λέγοντάς τους δελεαστικά, ότι, αν γεύονταν τον απαγορευμένο καρπό, θα γίνονταν σαν θεοί! Το πίστεψαν. Και δοκίμασαν τον καρπό. Το γεγονός αυτό καθεαυτό δεν είναι ίσως σημαντικό. Το κακό είναι ότι πίστεψαν το πονηρό πνεύμα, χωρίς καν να το γνωρίζουν. Ίσως κι αυτό ακόμα να μην ήταν τόσο φοβερό, αν ο διάβολος δεν είχε δηλητηριάσει τις ψυχές τους με πονηρούς λογισμούς και αμαρτωλά αισθήματα εναντίον του ίδιου του Θεού, πείθοντας τους ότι εκείνος τους απαγόρευσε να φάνε από το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού, επειδή, αν το έκαναν, θα γίνονταν σαν θεοί.

Να τι πίστεψαν. Και πιστεύοντάς το, δεν μπορούσαν παρά να έχουν βλάσφημους λογισμούς για τον Πλάστη τους, όπως, λ.χ., ότι τους φθόνησε και τους φέρθηκε δίχως καλοσύνη. Αφού δέχτηκαν τέτοιους λογισμούς, δεν μπορούσαν ν' αποφύγουν, στη συνέχεια, και κάποια δυσμενή αισθήματα εναντίον του Θεού, αισθήματα που τους οδήγησαν σε αυτόβουλες αποφάσεις: «Θα πάρουμε μόνοι μας ό,τι εκείνος δεν μας δίνει. Να ποιος είναι, κι εμείς τον θεωρούσαμε αγαθό! Δεν έχουμε, λοιπόν, παρά να τον αγνοήσουμε και να ρυθμίσουμε εμείς οι ίδιοι τη ζωή μας!». Έτσι σκέφτηκαν. Και αυτονομήθηκαν, χωρίστηκαν από το Θεό, πιστεύοντας φιλόδοξα ότι, σύμφωνα με την υποβολή του πονηρού, θα γίνονταν σαν θεοί. «Θ' ανέβω πάνω από τα σύννεφα, θα γίνω όμοιος με τον Ύψιστο!» (Ησ. 14:14). Αυτό δεν ήταν μόνο ένας μάταιος λογισμός. Ήταν μια εχθρική απόφαση.

[Συνεχίζεται]

<http://bit.ly/1bTtMMv>